

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment- O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator										
ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
מקח טעות הוא, והדר.	אמר להו: [רבי אמר]	■									◇	
פשיטא		?										
מהו דתימא: האי לאכילה קא בעי להו, והאי דקאמר דפחיא - משום דצריכין למאי נפקא מינה - למיתבה ליה ביני ביני, קא משמע לן.		!									◇	
ההוא דאמר להו: ביעי דדכרא למאן, ביעי דדכרא למאן יתבו ליה ביעי דספנא מארעא. אתא לקמיה דרבי אמר.			○								◇	
מקח טעות הוא, והדר.	אמר להו: [רבי אמר]	■									◇	
פשיטא		?										
מהו דתימא: האי לאכילה קא בעי להו, והאי דקאמר דדכרא - משום דשמינן טפי, למאי נפקא מינה - למיתבא ליה ביני ביני, קא משמע לן.		!									◇	
ואי בעית אימא: מאי עם יציאתה נגמרה - עם יציאת רובה נגמרה, וכדרכי יוחנן.								!			◇	
ביצה שיצאה רובה מערב יום טוב וחזרה - מותרת לאכלה ביום טוב.	דאמר רבי יוחנן:							■	!		◇	
מאי עם יציאתה נגמרה עם יציאת כולה נגמרה, עם יציאת כולה - אין, אבל רובה - לא, ולאפוקי מדרבי יוחנן.	ואיכא דאמר:								!		◇	
השוחט את התרנגולת ומצא בה ביצים גמורות - מותרת לאכלן בחלב.	גופא: [ת"ק]									◆	◇	
אם היו מעורות בגידין - אסורות.	רבי יעקב :									◆	◇	
מאן תנא להא, דתנו רבנן:										^		
האוכל מנבלת עוף טהור, מן השלל של ביצים, מן העצמות, ומן הגידין, ומן הבשר שנתלש מן החי - טהור. מן האשכול של ביצים, מן הקורקבן ובני מעיין, או שהמחה את החלב וגמעו - טמא.	[תנו רבנן]									■	^	◇
מאן תנא מן השלל של ביצים טהור?										^	◇	
דלא כרבי יעקב. דאי כרבי יעקב	רב יוסף:									!	◇	
אם היו מעורות בגידין אסורות	האמר: [רבי יעקב]									■	!	◇
ממאי? דלמא עד כאן לא קאמר רבי יעקב התם אלא לענין אסורא, אבל לענין טומאה - לא.	אמר ליה אבוי:									?	◇	
וכי תימא: לענין טומאה נמי נגזור										!		
אפושי טומאה הוא, ואפושי טומאה מדרבנן לא מפשינן.										?		
מאן תנא מן האשכול של ביצים טמא?	איכא דאמרי:									^	◇	
רבי יעקב היא	רב יוסף:									!	◇	
אם היו מעורות בגידין - אסורות.	דאמר: [רבי יעקב]									■	!	◇
ממאי דאשכול מהנך דתליא באשכול? דלמא אשכול גופיה	אמר ליה אבוי:									?	◇	
וכי תימא: אשכול גופיה מאי למימרא?										!		
מדי דהוה אקורקבן ובני מעיין, דאף על גב דבשר נינהו, כיון דאיכא אינשי דלא אכלי - איצטריך לאשמועינן. הכא נמי, כיון דאיכא אינשי דלא אכלי - איצטריך לאשמועינן.										?		
כל שתשמישו ביום - נולד ביום, כל שתשמישו בלילה נולד בלילה, כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה - נולד בין ביום ובין בלילה.	תנו רבנן:										■	◇
כל שתשמישו ביום נולד ביום - זו תרנגולת											■	◇
כל שתשמישו בלילה נולד בלילה - זו עטלף											■	◇
כל שתשמישו בין ביום ובין בלילה - אדם וכל דדמי ליה.											■	◇
כל שתשמישו ביום נולד ביום - זו תרנגולת.	אמר מר:										■	◇

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator									
ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
למאי נפקא מינה?									ז		
לכדרב מרי בריה דרב כהנא.									!		
בדק בקנה של תרנגולין מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה, ולמחר השכים ומצא בה ביצה - מותרת.	דאמר רב מרי בריה דרב כהנא:								!		◊
והלא בדק									ז		
אימר: לא בדק יפה יפה. ואפילו בדק יפה - אימר: יצתה רובה וחזרה הואי, וכדרכי יוחנן.									!		◊
איני?									ז		
בדק בקנה של תרנגולת מערב יום טוב ולא מצא בה ביצה, ולמחר השכים ומצא בה ביצה - אסורה	והא אמר רבי יוסי בן שאול אמר רב:								■	ז	◊
התם בדספנא מארעא.									!		◊
אי הכי, דרב מרי נמי אימא מארעא ספנא									ז		◊
בדאיכא זכר בהדה.									!		◊
בדאיכא זכר נמי, אימא מארעא ספנא									ז		◊
גמירי, כל היכא דאיכא זכר - לא ספנא מארעא.	רבינא:								!		◊
ועד כמה?									^		
כל היכא דשמעה קליה ביממא.	רב גמדא משמיה דרב:								!		◊
עבד רב מרי עובדא עד שתין בתי.	[רב מרי]								■		◊
ואי איכא נהרא - לא עברא, ואי איכא מברא - עברא. ואי איכא מיצרא - לא עברא.									■		◊
הוה עובדא ועברא אמיצרא.									O		
במאי אוקימתא - בדספנא מארעא, מאי איריא בדק? כי לא בדק נמ?									ז		◊
כי לא בדק - אימא מאתמול הואי.									!		
אי הכי, כי בדק נמי, אימא יצתה רובה וחזרה היא, וכדרכי יוחנן									ז		
דרבי יוחנן לא שכיח.									!		◊
האי תומא שחיקא סכנתא לגלויא.	ואמר רבי יוסי בן שאול אמר רב:								■		◊
אומרים שאור בכזית.	בית שמאי:										■ <
מאי טעמייהו דבית שמאי?											^
אם כן לכתוב רחמנא חמץ, ולא בעי שאור, ואנא אמינא: ומה חמץ שאין חמוצו קשה - בכזית, שאור שחמוצו קשה לא כל שכן? שאור דכתב רחמנא למה לי? לומר לך: שיעורו של זה לא כשיעורו של זה.	[בית שמאי]								!		◊
ובית הלל:									ז		
צריכי דאי כתב רחמנא שאור, הוה אמינא: משום דחמוצו קשה, אבל חמץ דאין חמוצו קשה - אימא לא, צריכא. ואי כתב רחמנא חמץ - משום דראוי לאכילה, אבל שאור שאין ראוי לאכילה אימא לא, צריכא.	[בית הלל]								!		◊
ובית שמאי לית להו דרבי זירא?									ז		
פתח הכתוב בשאור וסיים בחמץ, לומר לך: זהו שאור זהו חמץ	דאמר רבי זירא:								■	ז	◊
לענון אכילה כולי עלמא לא פליגי, כי פליגי - לענון ביעור.									!		◊
לא ילפינן ביעור מאכילה	בית שמאי סברי:								■	!	◊

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator									
ביצה-ביצה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ילפינן ביעור מאכילה.	בית הלל סברי:									◊	!
מחלוקת לענין ביעור, אבל לענין אכילה - דברי הכל זה וזה בכזית.	אתמר נמי, אמר רבי יוסי בר חנינא:										■
(שמות יג) ולא יראה לך חמץ ולא יראה לך שאור, זהו מחלוקת שבין בית שמאי ובית הלל	תנא נמי הכי:										■
שאור בכזית וחמץ בככותבת	שבית שמאי אומרים:	◊	■								
זה וזה בכזית.	בית הלל אומרים:	◊	■								
השוחט חיה ועוף ביום טוב וכו'.											■ <
השוחט דיעבד - אין, לכתחלה - לא											■ ◊
ובית הלל אומרים: לא ישחוט	אימא סיפא: [בית הלל]										■ ; ◊
מכלל דתנא קמא סבר ישחוט											;
הא לא קשיא לא ישחוט ויכסה קאמר.											! ◊
ומודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכסה	אימא סיפא:										■ ; ◊
מכלל, דרישא לאו דיעבד הוא											;
הכי קאמר: השוחט שבא לימלך, כיצד אומר לו? בית שמאי אומרים, אומר לו: שחוט, חפור, וכסה.	רבה: [בית שמאי]										■ ◊
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.	[בית הלל]										■ ◊
הכי קאמר: השוחט שבא להמלך כיצד אומר לו? בית שמאי אומרים, אומר לו: לך חפור שחוט וכסה	רב יוסף: [בית שמאי]										■ ◊
לא ישחוט אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום.	[בית הלל]										■ ◊
לימא, מר ורבה בדברי זירא אמר רב קא מפלגיתו?	אביי לרב יוסף:										;
השוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה, שנאמר (ויקרא יז) ושפך את דמו וכסהו בעפר, עפר לא נאמר, אלא בעפר, מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למטה ועפר למעלה	דאמר רבי זירא אמר רב:										■ ; ◊
דמר אית ליה דרבי זירא, ורבה לית ליה דרבי זירא?											;
בין לדידי בין לרבה אית לן דרבי זירא, והכא בהא קא מפלגינן:	אמר ליה: [רב יוסף]										! ◊
אי איכא עפר למטה - אין, אי לא - לא, חיישינן דלמא ממליך ולא שחוט.	רבה סבר:										■ ! ◊
הא עדיפא, דאי לא שרית ליה אתי לאמנועי משמחת יום טוב.	ולדידי: [רב יוסף]										■ ! ◊
ומודים שאם שחט שיחפור בדקר ויכסה.											■ <
רבי זריקא אמר רב יהודה: והוא שיש לו דקר נעוץ מבעוד יום.											■ ◊
והא קא עביד כתישה											;